

רע"פ 1877/22 - סרגיי מילקין נגד מדינת ישראל

רע"פ 1877/22

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

סרגיי מילקין

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו בעפ"ג 27511-07-21 מיום 5.1.2022
שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה דבורה ברלינר וכב'
השופטים שי יניב ויוסי טופף

בשם המבקש:

עו"ד יפית וייסבוך; עו"ד גבריאלה גרפינקל

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (כב' השופטת העמיתה ד' ברלינר, כב' השופט ש' יניבוכב' השופט י' טופף) בעפ"ג 27511-07-21 מיום 5.1.2022 (ופסק דינו המשלים מיום 9.2.2022), בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' סגנית הנשיא נ' תבור) בת"פ 59482-08-19 מיום 31.5.2021.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע בבית משפט השלום, על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לענישה, בעבירות של שימוש במסמך מזויף בניגוד לסעיף 420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בניגוד לסעיף 418 לחוק; וקבלת דבר במרמה בניגוד לסעיף 415 רישא לחוק.

2. בית משפט השלום השית על המבקש צו לריצוי עבודות שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות, לצד

עונשים נוספים. בית המשפט דחה את בקשתו של המבקש לאי-הרשעה. נקבע כי הסדר הטיעון אינו מאפשר לטעון לאי-הרשעה וכי אין מקום לחרוג מההסדר.

3. על פסק דינו של בית משפט השלום הוגשו שני ערעורים. המבקש הגיש ערעור על חומרת עונשו והרשעתו בדיון ואילו המשיבה על העונש שהוטל על המבקש. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש. בית המשפט קבע כי הסדר הטיעון אינו מאפשר למבקש לטעון לאי-הרשעה והוסיף כי, לגופו של עניין, בהינתן חומרת העבירות ונסיבות ביצוען אין מקום לביטול ההרשעה. בפסק דין משלים, בית המשפט קיבל את ערעורה של המשיבה והמיר את עבודות השירות לתועלת הציבור שהושגו על המבקש בחודשיים מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

4. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

5. המבקש ממקד את בקשתו בהרשעה ובחומרת העונש. לטענתו, בית המשפט המחוזי שגה כאשר קבע שהסדר הטיעון אינו מאפשר לו לטעון לאי-הרשעה ושהוא אינו עומד בתנאים לביטול הרשעתו. ביחס לגזר הדין, המבקש טוען כי העונש שהוטל עליו אינו הולם את מדיניות הענישה המקובלת וכי בית המשפט המחוזי שגה משלא קיבל את המלצת שירות המבחן.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

7. הלכה ידועה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 128, 123 (1982); רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.3.2021)). בנוסף, רשות ערעור שעניינה חומרת העונש תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה או המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 2137/21 מלכה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.4.2021)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה.

8. בבקשה מועלות טענות אשר הועלו ונדחו בשתי הערכאות הקודמות, שעניינן ביישומם של התנאים לאי-הרשעה ובחומרת העונש. ברי כי טענות הנוגעות לאופן יישומם של המבחנים לאי-הרשעה אינן מצדיקות, כשלעצמן, מתן רשות ערעור (רע"פ 6403/18 הרוש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.11.2018); ע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.1.2021)).

9. מעבר לצורך, דין הבקשה להידחות גם לגופה. העונש שהושג על המבקש אינו חורג מהסכמת הצדדים כפי

שהיא באה לידי ביטוי בהסדר הטיעון (רע"פ 902/21 בן לולו נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.2.2021)). כמו כן, המלצת שירות המבחן מהווה שיקול אחד בלבד ממכלול השיקולים העומד בפני בית המשפט (רע"פ 5986/17 הפטר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (27.7.2017)).

10. באשר לביטול הרשעתו, כלל בסיסי במשפט הפלילי הוא, כי משהוכח שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, הוא יורשע בביצוען. אי-הרשעה מהווה חריג לאותו כלל (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997)). במקרה של המבקש, ההחלטה שלא לבטל את הרשעתו התבססה על מספר שיקולים: חומרת הפגם במעשיו, היעדר נזק קונקרטי וכיבוד הסדר הטיעון.

11. תמים דעים אני עם קביעתו של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע לחומרת הפגם במעשיו של המבקש. העבירות בהן הורשע המבקש הן חמורות וקדם להן תכנון מוקדם. בכל יום שבו עבד המבקש ללא רישיון תקני הוא סיכן את הסובבים אותו.

12. כך גם אין לקבל את טענתו של המבקש ביחס לנזק שצפוי להיגרם לו. כפי שעולה מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, המבקש ממשיך לעבוד במקום עבודתו, ולכן לא ניתן לומר כי נגרם לו נזק קונקרטי המצדיק את ביטול הרשעתו.

13. בהינתן כל האמור לעיל, וגם אם רשאי היה המבקש לטעון לאי-הרשעה - ואינני סבור כך - לא היה מקום להיעתר לבקשתו של המבקש לביטול הרשעתו.

14. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט באדר ב' התשפ"ב (22.3.2022).

ש ו פ ט